

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Elblągu, Wydział V Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Jarosław Zawrot

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela K. S.

z udziałem małżonki dłużnika K. W.

o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika

postanawia:

1. nadać klauzulę wykonalności prawomocnemu nakazowi zapłaty Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 9 października 2015r., sygn. akt V GNc 950/15 przeciwko małżonce dłużnika K. W. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżonków;
2. zasądzić od dłużnika K. W. na rzecz wierzyciela K. S. kwotę 50,00 zł (pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Wierzyciel wniósł o nadanie przeciwko małżonkowi dłużnika klauzuli wykonalności ww. tytułowi egzekucyjnemu z ograniczeniem odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżonków. W uzasadnieniu argumentował, że dłużnik pozostaje w związku małżeńskim z K. W., która poprzez podpisanie umowy najmu i aneksu do niej, wyraziła zgodę na zaciągnięcie zobowiązania objętego tytułem egzekucyjnym.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 787 k.p.c. tytułowi egzekucyjnemu wydanemu przeciwko osobie pozostającej w związku małżeńskim sąd nada klauzulę wykonalności także przeciwko jej małżonkowi z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową, jeżeli wierzyciel wykaże dokumentem urzędowym lub prywatnym, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała na skutek czynności prawnej dokonanej za zgodą małżonka dłużnika. W postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika, wierzyciel, aby uzyskać taką klauzulę, musi więc wykazać dokumentem urzędowym (art. 244 k.p.c.) lub prywatnym (art. 245 k.p.c.), że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała z czynności prawnej dokonanej za zgodą małżonka dłużnika (art. 41 k.r.o.).

Z treści powołanych przepisów wynika, że ustawodawca nałożył na wierzyciela wymaganie wykazania zgody małżonka dłużnika określonym zarówno, co do treści jak i formy dokumentem, przy czym zgoda małżonka powinna wynikać wprost z treści dokumentu. Oznacza to, że w ramach postępowania klauzulowego z uwagi na jego ściśle formalny charakter (zob. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 19 marca 2009 r., III CZP 5/09), sąd bada jedynie treść (osnowę) dołączonych do wniosku dokumentów urzędowych lub prywatnych. Badanie takie zmierza do stwierdzenia, czy na podstawie treści dokumentu można przyjąć, że małżonek dłużnika wyraził zgodę na zaciągnięcie

zobowiązań wobec określonego wierzyciela. Tak rozumiana rola dokumentu ma dowodzić faktu udzielenia zgody. Badanie to ma charakter jedynie formalny, wyłączona jest natomiast kontrola merytoryczna złożonego oświadczenia, która zmierzałaby do określenia czy złożone oświadczenie wywarło skutek z punktu widzenia przepisów prawa materialnego. Ze względu na wyłączone możliwości dowodzenia zgody innymi środkami dowodowymi, to czy zachodzą podstawy do nadania klauzuli wykonalności przeciwko małżonce dłużnika podlegało zatem ocenie, jedynie w oparciu o przedłożony przez wierzyciela dokument (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 18 marca 2011r., III CZP 117/10).

Ocena znajdujących się w aktach sprawy V GNc 950/15 dokumentów w postaci poświadczonej przez fachowego pełnomocnika za zgodność z oryginałem umowy najmu z dnia 28 maja 2013r. (k. 8 akt dołączonej sprawy) oraz aneksu z dnia 01 czerwca 2013r. (k. 10 akt dołączonych do sprawy) prowadzi do wniosku, że wierzyciel w świetle przesłanek z art. 787 k.p.c. wywiązał się z obowiązku udowodnienia zgody małżonka dłużnika na dokonanie czynności prawnej, z której wynika wierzytelność objęta nakazem zapłaty wydanym w sprawie V GNc 950/15. Dokumenty te stanowiące o podstawie faktycznej dochodzonego wówczas roszczenia zawierają poświadczenie o charakterze urzędowym (art. 129 § 3 k.p.c.) złożonego pod nimi przez małżonkę dłużnika podpisu (vide: zgody).

W ocenie Sądu orzekającego do zgody małżonka na dokonanie przez współmałżonka czynności prawnej kreującej zobowiązanie należy stosować przepisy Kodeksu cywilnego normujące problematykę oświadczeń woli. Zgoda może być zatem wyraźna lub wyrażona w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.). Na skutek tego należy przychylić się do poglądu, że w tego rodzaju sprawach znajdzie także zastosowanie art. 63 § 1 k.c. Oznacza to, że małżonek może wyrazić zgodę na zaciągnięcie zobowiązania przez współmałżonka pro futuro przed dokonaniem przez niego czynności prawnej, równocześnie z dokonaniem takiej czynności, a także post factum. Ad casum podpisana za dłużnika przez jego małżonkę umowa nie pozostawia wątpliwości, że wyrażone w ten sposób oświadczenie woli w drugim techniczno-prawnym znaczeniu (aspekt legalizacyjny zgody) stanowi wyraz aprobaty małżonka na zaciągnięcie przez dłużnika wynikającego z niej zobowiązania, a więc do zapłaty wszelkich należności wynikających z tej umowy (art. 41 § 1 k.r.o.). W konsekwencji podpisana przez małżonka dłużnika umowa stanowi wymagany przez art. 787 k.p.c. dokument, który zawiera treść wskazującą na fakt, że małżonek dłużnika zaakceptował zaciągnięcie określonego zobowiązania (podobnie SO w Toruniu w postanowieniu z dnia 6 maja 2014r., VI GZ 58/14, (...) -139).

Mając na uwadze powyższe uwzględniono wniosek wierzyciela.

O kosztach w pkt III orzeczono na mocy art. 770 k.p.c.